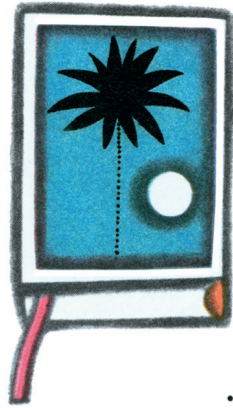

Věnuji Léonu Werthovi

Omlouvám se dětem, že jsem tuhle knihu věnoval dospělému. Mám k tomu závažnou omluvu: ten dospělý je nejlepším přítelem, jakého na světě mám. Mám i další omluvu: ten dospělý rozumí všemu, dokonce i knihám pro děti. A mám třetí omluvu: ten dospělý žije ve Francii a trpí tam hladem a zimou. Potřebuje utěšit. Pokud všechny zmíněné omluvy nestačí, klidně můžu knihu věnovat dítěti, kterým tenhle dospělý kdysi býval. Všichni dospělí totiž začínali jako děti. (Málokdy si to ale pamatují.) Takže opravuji:

Věnuji Léonu Werthovi,
když byl ještě chlapec

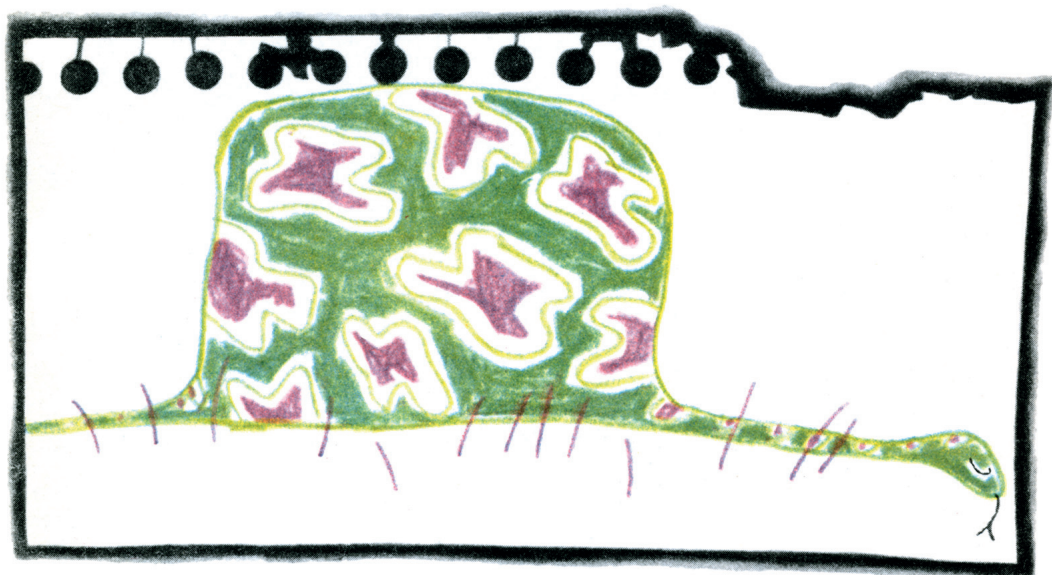

.....
Jednou, když mi bylo šest, četl jsem si knihu o pralese, která se jmenovala Příběhy ze života, a viděl jsem tam úžasný obrázek. Byl na něm hroznýš, jak polyká šelmu. Tady máte kopii toho obrázku.

V knize se psalo: Hroznýši polykají kořist vcelku, nerozkoušou ji. Potom se nemůžou hýbat, půl roku jenom tráví a spí. Hodně jsem pak přemýšlel o tom, jak je život v džungli dobrodružný, a i mně se podařilo namalovat barevnou pastelkou první obrázek. Obrázek číslo jedna. Vypadal takhle:

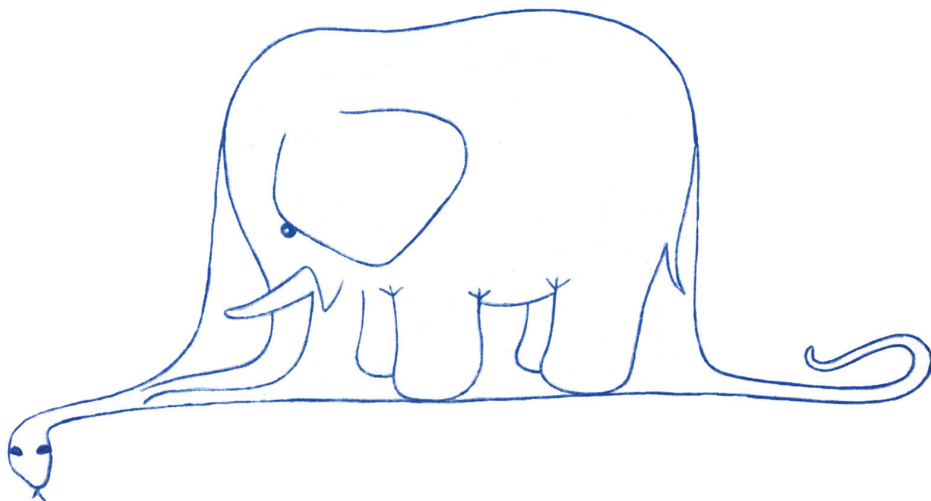

Ukázal jsem to veledílo dospělým a zeptal se, jestli jim nahání strach.

Odpovídali mi: „Proč by měl klobouk nahánět strach?“

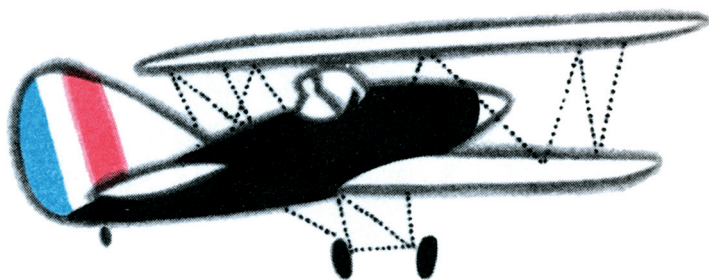
Na mém obrázku nebyl klobouk. Byl tam hroznýš, který zrovna tráví slona. Nakreslil jsem tedy vnitřek hrozný-

še, aby tomu dospělí rozuměli. Vždycky se jim všechno musí vysvětlovat. Můj obrázek číslo dvě vypadal takhle:

Dospělí mi radili, abych nechal být obrázky otevřených i zavřených hroznýšů a místo toho se zajímal o zeměpis, dějepis, počty a mluvnicki. Proto jsem v šesti letech ukončil skvělou malířskou dráhu. Odradil mě neúspěch mých obrázků číslo jedna a číslo dvě. Dospělí nikdy nic nepochopí sami od sebe – a pro děti je únavné jim pořád a pořád všechno vysvětlovat... Musel jsem si tudíž vybrat jiné povolání. Naučil jsem se pilotovat a zlétal jsem skoro celý svět.

A opravdu mi zeměpis náramně posloužil. Na první pohled jsem dokázal odlišit Čínu od Arizony. Což se hodí, třeba když se v noci ztratíte.

Jak život šel, potkával jsem spoustu seriózních lidí. Něco jsem se nabydlel u nejrůznějších dospělých. Viděl jsem je hodně zblízka. Názor jsem na ně ale nijak zvlášť nezměnil.

Když jsem se setkal s někým, kdo mi připadal vcelku při smyslech, vyzkoušel jsem na něm obrázek číslo jedna, který jsem nosil pořád u sebe. Chtěl jsem vědět, jestli je ten dospělý opravdu tak chápavý. Jenže vždycky odpovídali stejně: „To je klobouk.“ A tak jsem jim už nevykládal ani o hrozných, ani o pralesech, ani o hvězdách. Přizpůsobil jsem se jim. Mluvil jsem s nimi o bridži, o golfu, o politice a o kravatách. A dospělí byli velice spokojení, že poznali někoho tak rozumného.